

4. ADVENTNÁ NEDEĽA

Prípravy na Vianoce vrcholia a každý podľa svojich možností si zaobstaráva, čo je potrebné na vianočný stôl, pod stromček či do bytu, aby čo najďôstojnejšie oslávil Pánovo narodenie.

Uprostred tohto zhonu nám Cirkev dáva čítať evanjelium o tom ako Mária išla navštíviť svoju príbuznú. Alžbeta žila v mestečku, ktoré ležalo v hornatom Judsku a z Nazareta bolo vzdialené 130 km. Táto cesta, keďže evanjelista píše, že sa ponáhľala, trvala tri dni. Následne opisuje stretnutie dvoch žien, na ktorom sú asi najkrajšie vety, ktoré vyslovila Alžbeta na Máriinu adresu: *Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone. A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.*

Tesne pred Vianocami je potrebné si vypočuť evanjelium, ktoré hlása, že blahoslavený je ten človek, ktorý má vieru. Je to preto, lebo práve v tom čase sú ľudské srdcia preťažené predvianočnými starosťami, kedy zabúdajú na to najpodstatnejšie, pripraviť si ich na narodenie Pána a obnoviť sa vo viere. Ako na to, ukazuje nám pohľad na Máriu. Ona uverila Bohu. Pozor! Nie, že iba verila v neho, ale uverila v neho! Veriť v Boha nie je ťažké. Mnohí ľudia veria, že existuje, lebo ak premýšľajú zdravým rozumom, vedia, že ohromný vesmír, ktorý sa volá kozmos – poriadok, musel niekto múdry, nekonečný a všemohúci naplánovať, uskutočniť aj usporiadať. Volajú ho Bohom a veria v jeho existenciu. Nám však nejde o to, aby sme si pred Vianocami obnovili vieru v Boha, ale urobili to, urobila Mária – uveriť v neho.

Uveriť Bohu je omnoho ťažšie, lebo si vyžaduje uveriť, že sa splní všetko, čo nám oznámil. Mária uverila, že Boží Syn sa stane človekom v jej panenskom lone, lebo potrebuje ľudské telo: ústa, aby nimi rozprával o svojom Otcovi, potrebuje ľudské ruky, aby nimi mohol pomáhať liečiť aj otvárať oči slepým, dotknúť sa uší hluchých, jazyka nemých a kriesiť mŕtvych. Potrebuje ľudský chrbát, aby sa mohol dať od ľudí zbičovať a ľudskú hlavu, aby si do nej nechal vpichnúť trňovú korunu. Potrebuje ľudské telo, aby sa mohol nechať pribiť na kríž a potrebuje aj ľudské srdce, aby si ho dal prebodnúť kopijou, a tak vyliť aj poslednú kvapku krvi. Tým dokáže poslušnosť Otcovi až na smrť a ľudí povýši na Božích synov a dcéry.

O to nám má ísť pred Vianocami, aby sme na príhovor Panny Márie uverili, že nebeský Otec nás tak veľmi miluje, že dal svojho Syna, aby nik, kto v neho uverí, nezahynul, ale mal večný život. Blahoslavený je každý, kto uverí Bohu, tak ako Mária.

Prosme pred Vianocami Máriu prosbou, ktorá je jej najmilšia, že my milujeme iba Boha a ju prosíme, aby nám pomohla tak mu veriť ako ona. V tejto viere očakávajme radosťné narodenie jej Syna v našich srdciach.

Zdroj: *Zamyslenia k homílii, I cLic. Mgr. Ján Adamus*